रूपराक्षसो वटवृक्षतले गतः। चौरो ऽपि वटप्ररोहमासाद्य तत्रैव विलग्नः। ततश्च द्वावपि तौ पृथग्भूतौ लब्धजीविताशौ परमानन्द निर्भरौ बभूवतुः। अथ तत्र वटे राक्षससुहृत् कश्चिद्वानर आसीत्। तेन नश्यन्तं राक्षसमवलोक्य व्याहृतं। भो किमेवमलीकभयेन प्रणश्यसि। भक्ष्यो ऽयं ते मानुषः। तद्भक्ष्यतां। स तस्य वचनं श्रुत्वा स्वरूपमाधाय शङ्कितमनाः स्खलितगतिनिवृत्तः। अथ चौरस्तं वानराहूतं ज्ञात्वा कोपादुपर्युपरि वानरस्य लम्बमानं लाङ्गूलं मुखे निधाय गाढतरं चर्वितुमारब्धवान्। वानरो ऽपि तं राक्षसादप्याधिकं मन्यमानो भयान्न किञ्चिदुक्तवान्। केवलं व्यथार्त्तो निमीलितनयनो दन्तान्निपीडयन् तिष्ठति। राक्षसो ऽपि तं तथाभूतमवलोक्य श्लोकमेनमपठत्।

यादृशी वदनच्छाया दृश्यते तव वानर।
गृहीतो ऽसि विकालेन यः परैति स जीवति ॥ ७५ ॥

सुवर्णसिद्धः पुनरप्याह। प्रेषय मां। स्वगृहमनुगच्छामि। त्वं पुनरत्र स्थितो दुर्विनयवृक्षफलमनुभुंक्ष्व। चक्रधर आह। भो ऽकारणमेतत्। नयो ऽनयो वा जायते। यतो दैववशाच्छुभाशुभं नृणामुपतिष्ठते। उक्तं च।

दुर्गस्त्रिकूटः परिखा समुद्रो रक्षांसि योधा धनदाच्च वित्तं।
शास्त्रं च यस्योशनसा प्रणीतं स रावणो दैववशाद्विपन्नः ॥७६॥

तथा च। अन्धकः कुब्जकश्चैव राजकन्या च त्रिस्तनी।
त्रयो ऽप्यन्यायतः सिद्धाः सन्मुखे कर्मणि स्थिते ॥७७॥

सुवर्णसिद्ध आह। कथमेतत्। चक्रधर आह। अस्त्युत्तरापथे कथा मधुपुरं नाम नगरं। तत्र मधुसेनो नाम राजा बभूव। तस्य कदाचित् ॥१२॥ त्रिस्तनी कन्या जज्ञे। अथ तां त्रिस्तनीं जातां श्रुत्वा स राजा कञ्चुकिनमाहूय प्रोवाच। भो त्यज्यतामियमरण्ये यथा न कश्चिदेव जाना